

[Inge Krogh]

regeringen skal anerkende PLO som eneste retmæssige repræsentant for det palæstinensiske folk. Vi kan ikke anerkende det, således som de arabiske lande og flertallet i FNs generalforsamling hidtil har fastholdt det. Palæstinenserne har aldrig haft lejlighed til samlet og på demokratisk vis at tage stilling til PLOs politiske program, endside få indflydelse på sammensætningen af PLO og det palæstinensiske nationalråd.

Kristeligt folkeparti går ind for, at der som led i Camp David-aftalerne snarest muligt gennemføres en folkeafstemning under international kontrol blandt palæstinenserne på Vestbredden og i Gazadistriktet med henblik på at få udpeget repræsentanter til selvstyreforhandlingerne mellem Israel og Egypten. Det må ved sådan et valg være en klar betingelse, at også andre politiske grupperinger end PLO får mulighed for at manifestere sig med kandidater og fremlægge deres synspunkter vedrørende fredsprocessen.

Kristeligt folkeparti må tage afstand fra de forskellige internationale bestræbelser, herunder fra EF-landenes side, på at få inddraget PLO i fredsprocessen, hvis sådanne bestræbelser ikke baseres på utvetydige krav til PLO om, at den ændrer sin grundlæggende holdning til Israel. PLO må utvetydigt anerkende Israels ret til at eksistere som selvstændig stat inden for sikre og anerkendte grænser i overensstemmelse med resolutionerne 242 og 338. Det er fortsat grundlaget for fredsprocessen i Mellemøsten, og det må PLO bringes til at acceptere.

Kristeligt folkeparti går ind for oprettelsen af en udvidet jordansk-palæstinensisk stat bestående af kongeriget Jordan samt dele af Vestbredden og Gazadistriktet, baseret på forhandlinger mellem Israel, Jordan og repræsentanter for palæstinenserne i de nævnte områder. Denne løsning må være den mest realistiske på længere sigt, bl.a. fordi Jordan allerede er en palæstinensisk stat, eftersom Jordan udgør ca. 78 pct. af det oprindelige engelske Palæstinamandat område og der i Jordan i dag lever ca. 1,2 mill. palæstinensere, hvilket er ca. 70 pct. af den jordanske befolkning.

Om der så skal være tale om en forbundsstat eller en udvidet jordansk stat, og om staten skal hedde kongeriget Jordan eller Palæstina, må parterne selvfølgelig selv afgøre. Den såkaldte jordanske løsning rummer også

mulighed for at løse flygtningeproblemet, idet de palæstinensere, der ønsker det, måtte kunne blive borgere i en sådan stat. Staten Israels oprettelse i 1948 er en realitet, og det er derfor en illusion at tro, at det palæstinensiske problem kan løses på Israels bekostning, hvilket hidtil har været PLOs klare hensigt.

Efter kristeligt folkepartis bedømmelse kan en løsning af dette problem og en freds slutning med Israel og Jordan ikke adskilles. Derfor må den danske regering og de øvrige EF-lande nu kraftigt støtte USAs bestræbelser for omsider at få Jordans kong Hussein til at deltage aktivt i fredsbestræbelserne.

Steen Folke (VS):

Der er ingen tvivl om, at Israels barbariske fremfærd i Libanon under den invasion, som jo stadig er en realitet, har været med til at åbne øjnene hos mange danske for realiteterne i konflikten mellem Israel og palæstinenserne. Udgangspunktet har jo været en situation, hvor en meget, meget, meget stor del af sympatien var på Israels side af forståelige historiske grunde, men ikke desto mindre med den konsekvens, at masser af danskere har lukket øjnene for den undertrykkelse af palæstinensere, der er foregået gennem årtier.

Det har ændret sig. En opinionsundersøgelse, der blev offentliggjort for et par dage siden i Politiken, viste, at knap halvdelen af de udspurgte nu var mere positive over for palæstinenserne, end de før havde været, og at der var flere – væsentlig flere – der var positive over for palæstinenserne, end over for Israel.

Der er ingen tvivl om, at en sådan opinionsundersøgelse afspejler en markant holdningsændring i den danske befolkning. Der er altså ingen tvivl om, at palæstinenserne har en væsentlig større sympati, end de nogen sinde har haft, men de har unægtelig måttet betale med store lidelser for at få denne større sympati, og de kan ikke leve af sympati alene, ligesom de ikke kan opnå selv rimelige, begrænsede, uhyre moderate politiske mål ved hjælp af erklæret sympati. Heller ikke afstandtagen fra eller fordømmelse af Israels handlinger ændrer i sig selv noget ved situationen i dette område og i denne konflikt.